

Till trafikförsäkringsbolagen

Avräkning från inkomstunderlag av sjukbidrag eller förtidspension som den skadade är berättigad till men som han avstår från att ansöka om (5 kap. 3 § skadeståndslagen). Vidare beräkning av ersättning för kostnader och olägenheter.

(Jfr betr. kostnader och olägenheter nr 21-37/1977 med där gjorda hänvisningar)

Ärendet behandlades vid nämndens sammanträde 11.1.1978.

En 30-årig man skadades allvarligt vid trafikolycka 3.12.1969.

Anteckningar: Enligt 5 kap. 3 § skadeståndslagen i nya lydelsen skall vid bestämmande av ersättning för inkomstförlust avräknas sådan förmån som den skadelidande med anledning av förlusten har rätt till i form av bl.a. sjukbidrag eller förtidspension (samordningsförmån). I propositionen 1975:12 "Skadestånd vid personskada m.m." sägs i specialmotiveringen (sid. 163) bl.a. att om den skadelidande inte utnyttjar möjligheten att få t.ex. yrkeskadelifvränta efter ett arbetsolycksfall, skall den del av hans förlust som livräntan skulle täcka inte falla på den skadeståndsskyldige. Detta får anses följa av grundsatsen att en skadelidande är skyldig medverka till att skadeföljderna begränsas. Det ovan angivna stadgandet är direkt tillämpligt på skadefall som inträffat efter ikraftträdandet 1.1.1976. Nämnden anser emellertid att den i stadgandet innefattade principen bör tillämpas även på äldre skador. Så har också förut skett i några fall.

I sitt yttrande i ärendet 11.1.1978 anförde nämnden (Öhman, Ingrid von Möller, Nyström och Ericsson följande.

"N.N., som är född 12.9.1944, ådrog sig vid trafikolycka 3 december

1969 komplicerade dubbelsidiga lårbensbrott, brott på vänster överarm och brott på en kota i bröstryggraden.

Den akuta sjuktiden varade till 1 maj 1974. Genomgången hos nämnden av ärendet har ej gett anledning till erinran mot den ersättning för förlorad arbetsförtjänst, som bolaget för denna tid utgivit till N.N. Ersättningen synes vara grundad på vad N.N. skulle ha förtjänat som oskadad och den har också godtagits av hans advokat.

Riksförsäkringsverket har skattat N.N.:s invaliditet som grund för yrkesskadelivränta till 100 % för tiden 1 maj 1974 - 31 december 1977 (med undantag för vissa perioder av akut sjukskrivning) och till 75 % för tiden därefter livsvarigt. N.N. har hos försäkringsrådet överklagat Riksförsäkringsverkets senaste beslut 14 juni 1977 om beräkning av livränta efter en invaliditetsgrad av 75 % för tiden från och med 1 januari 1978. Han yrkar att livräntan skall beräknas efter en invaliditetsgrad av lägst 85 %. Livräntans årsbelopp enligt Riksförsäkringsverkets beslut torde för närvarande utgöra drygt 32.000 kronor för år.

Bolaget har nu till nämnden hänskjutit skaderegleringen i fråga om sveda och värk samt lyte och men, inkomstförlust för tiden 1 januari 1978 - 31 december 1979 samt kostnader och olägenheter för tiden 1 maj 1974 - 31 december 1979.

Av handlingarna framgår att bolaget reglerat skadan såvitt avser inkomstförlust under viss del av invaliditetstiden, nämligen 1 maj 1974 - 31 december 1977. Den utgivna ersättningen synes täcka de beräknade förlusterna.

Skaderegleringen är också godkänd av N.N.:s advokat. Enligt nämndens reglemente skall också en reglering av detta slag underställas nämnden för prövning innan uppgörelse träffas. Så har inte skett i detta fall. Nämnden har emellertid inte funnit anledning till erinran mot de utbetalda beloppen i och för sig.

N.N. har efter trafikolyckan inte kunnat återgå till tidigare arbete som maskinförare. Bolaget anger inkomstunderlaget för N.N. som oskadad till 60.000 kronor för år från och med 1 september 1977

Nämnden beräknar inkomstunderlaget för honom till ca 63.000 kronor för år som ett genomsnitt för 1978 och 1979.

N.N. har genomgått arbetsmarknadsutbildning i form av en kurs för metallhemslöjdare. Förutsättningarna för N.N. att driva en hemslöjdsverkstad har ansetts vara goda. Från utbildningsmyndighetens sida har emellertid uttalats att det erfarenhetsmässigt under de första åren av sådan verksamhet inte blir något större överskott. N.N. har ännu inte kommit i gång med någon egen verkstad. Även om så skulle bli fallet torde man inte kunna räkna med någon nämnvärd inkomst av verksamheten under den nu aktuella skaderegleringsperioden.

N.N. har inte sökt sjukbidrag eller förtidspension från det allmänna och han har förklarat att han inte vill göra det. Lagliga förutsättningar torde emellertid föreligga för N.N. att kunna få sådan förmån med - efter samordning med yrkesskadelivräntan - ca 3.000 kronor för år från och med 1 januari 1978. Enligt nämndens mening kan det skäligen begäras av N.N. att han ansöker hos försäkringskassan om förmånen.

Med utgångspunkt från det ovan angivna inkomstunderlaget 63.000 kronor för år blir alltså N.N.:s skadebetingade inkomstförlust för den nu aktuella skaderegleringsperioden 1 januari 1978 - 31 december 1979 60.000 kronor för år, om man bortser från den yrkesskadelivränta, som utgår eller kan komma att utgå till honom från Riksförsäkringsverket. För den tiden bör N.N. därför få ersättning från trafikförsäkringen för inkomstförlust med 60.000 kronor för år med avräkning av yrkesskadelivräntan (bortsett från härefter beslutad värdesäkringsförhöjning).

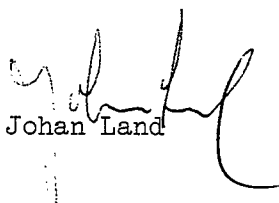
Till följd av skadorna har N.N. fått merkostnader för bil, kläder och skor samt medicinkostnad med tillhopa ca 5.200 kronor för år. N.N. har vidare olägenheter på så sätt att han inte som tidigare kan delta i hemarbetet. Han kan exempelvis inte längre hjälpa till med städning och inte heller bädda sin säng. För kostnader och olägenheter föreslår bolaget ersättning med 9.000 kronor för år för tiden 1 maj 1974 - 31 december 1979.

Detta förslag kan godtas.

Skälig ersättning till N.N. för sveda och värk - som enligt vad som framgår av handlingarna varit betydande - samt för lyte och men finner nämnden böra skattas till sammanlagt 100.000 kronor.

Frågan om ersättning för inkomstförlust samt för kostnader och olägenheter från och med 1 januari 1980 bör prövas i anslutning till denna tidpunkt."

Stockholm 11 januari 1978

Johan Land